

கத்தியரூப

ச. துர்வேததாற்பரியசங்கிரகம்.

யாழ்ப்பாணத்து

வடகோவைச்

சுயம்புநாதபிள்ளை

குமாரராகிய

வித்துவான்

சபாபதிப்பிள்ளை

மொழிபெயர்த்தியற்றியது.

இஃது

அவர் மாணக்கர்

ச. சிவப்பிரகாசபிள்ளையால்

காணாக்காலிலுள்ள

அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

தாதுஸ் சித்திரை-ம்.

Registered Copyright.

கணபதி துணை.

கத்தியரூப

சதுர்வேதநாற்பரியசங்கிரகம்.

தற்சிதப்புப் பாயிரம்.

மதியணிசடைமுடி வானவணனிதக
கதிசருகளிற்றின் கண்ணருளறிஇச
சற்பருநாதன் பொற்கழல்வணங்கி
வரம்பெறுகலையெலா மொருங்குமுடி துணர்க்க
விரதத்தாரடி புனைந்தமேலோ
னரதத்தாசா ரியகுளாமணி
சிவனேப் பன்னத் தெறியயாவரும்
கிடமொழியதனிற் றிடமுறவருளிய
முதிர்போதங்காட்டு முதலாலான
சதுர்வேதநாற்பரிய சங்கிரகத்தினை
யம்முறைமொழிபெயர்த் திரும்பொருடோன்
செம்மைசேர்கடாவிடை சேர்கத்குயிமர்த்
திருந்ததுணித் தெணிச்செய்தவ
னருந்தமிழ்காவலோ ரறிதரம்பொருட்டே.

சிவ வணக்கம்.

எவன்வணக்கத்தினுக்குரிய
னெவன் குணங்களானிற்றேதோ
னெவன்வழிபாடியம்புதா
ராயணமென்னுபபிடத

மெவனமுயிர்ப்பிரோகன்மற்
 நெவன்வேள்விககெலாரிநைவ
 னவனாகுமீசவுனைக
 சுதியிலியான் சரணடைந்தேன்.

வேதத்து மற்றதனுககவிரோத
 தந்திரத்தும் விமலவுண்ணைப்
 போதித்தும் வாக்கியங்களெவற்றினையு
 மறிந்தவற்றாற்போந்தமுட
 வாதத்துக்கிடமாகாத்தாற்பரியந
 இனைச்சருக்கி வருப்பானுந்
 பேதைச்சுட்பேதையாமெனக்கருளி
 மெய்ச்செறியிற்பிரோரிமெந்தாப்.

நூல்.

வேதமாவது மந்திரம் அருத்தவாசம் வீதிவாக்கியமென
 உரைக்கப்பட்டு, பிறவாக்கியங்களைப்பற்றித் தானே பிரமாண
 மாகி, விமற்சராக்கன்றிப் பிறர்க்குறியப்படாத மெய்ப் பொரு
 ளினை யுடைத்தாய், நாகரணியே அறிவிப்பதாகும். இனி நாகர
 சத்தம் யோகத்தாற் பிறகடவுளையு முணர்த்த மேனும்,
 போகரூபியினற் சிவபிரானையே யுணர்த்தலின், அஃதெவர்
 சேயுரிய பெயராம். யோகத்தினும் ரூப வலியுடைத்தென்
 பது மீமாஞ்சை வழக்கெனவறிக. இது பற்றியன்றே நிக
 ண்டு நூலுடையார் சிவாதிநாமங்கள்போல இதனைச்சிவநாம
 மாகக்கொண்டோதுவா ராயிற்றென்க. அற்றேல், மகேச்
 சரன் பரமேசுரனை வொரோவீழிப் பிறிகினியடி கீசு
 விசேடிப்ப தெற்றிற்றெனின்; மகத் பரம வென்னும்

சதுர்வேததாற்பரிபசங்கிரகம்.

வீசேடணங்கள் செஞ்ஞாயி நென்றாற்போலச் சிவபிரான்
சிபற்கையாகிய வயர் பிணையே குறித்து, இயைபின்மை நீக்கு
தன்மாந்திரையின் விசேடிக்க வந்தனவன்றிப் பிரிதினியை
நீக்கி விசேடிக்க வந்தன வன்றென்க. அற்றேல், அங்ஙனம்
விசேடித்துப் பயப்பதின்றெனின்;—அற்றன்று: பொருளின்
கண் உயர் பியற்கையாக வுள்ளதேனும், விசேடணபத-
தான் விளங்குமென்பது சத்தநூலார் மதமாகலின், மகத-
பரம வெண்பனவற்றான் ஈசரசத்தத்தின தியற்கையானவு-
யர் விளங்கலின், பயனுண்டென்க.

இனிக்காணப்படுமித்தப்பிரபஞ்ச மோர்சுரனுலன்றி நிலை யுதலுடைத்தன்று. அவ்வீசரனும் ஏகஞாதலன்றி அனேக ளுதலும் பொருத்தமின்று. ஈசரசத்த வாச்சியத்துவஞ் சிவ பிராங்கன்றி ஏனைத்தேவர்க்கின்மையின், லோகவேதநாதிகர ணேசியாயத்தினானே பிரபஞ்ச மவரானே நிலையுத லுடைத்தெ ன்றலே பொருத்தமுடைத்தென்க. சாங்கியரிலொருசாரா டும் அவனா யனுவதிக்கும் பிறரும் பிரபஞ்சமீசரனை யுடைச் சிதன்மென்றும், யோகநூலாரும் அவனா யனுவதிக்கும் பிறரு மஃசீசரனையுடைத்தென்றுங் கூறுப. இஃதென் சொல்லிய வாரோவெனின், பன்மதத்தரு முதல்வன துண்மை யின்மை களை ஈசரசத்தங்கொண்டே விவகரிப்பவென அதன் வழக்கு மிருகி உலகின்கட்காட்டி ஏதுணங் விளக்கு முகத்தான், உல கிற்று முதலாநீதன்மை சிவபிராந்தே பொருந்தமென்ற மேற் கொள்ள வலியுறுத்த வர்தென்க.

இவ்வாற்றும் நிலையான அபரிச்சினைகடியமுன்
மை சிவபிரானுக்கே சித்திக்கலின், உணர்ச்சியுடன் மை

சதுர்வேதநாற்பரியசங்கிரகம் .

அவருக்கே யுரித்தாமென்க. இதுபற்றியன்றே வேதங்கள் சிவபிரானுக்கே பெரும் பான்மையாக வணக்க வாக்கியங்கள் கூறியதுமென்க. அது சிவபிரானைக் குறித்துப் பசுபயோசனங் கூறிய “யாவனுக்கு வணக்கம் உரித்தாமோ அவன் பொருட்டு உன்னை சீயோசிப்பேன்” என்னுஞ் சருதியானும், சிவபெருமானைத்திப்பியுமாகிய சிசுமாரவிருக்கத்தின் சிரசென்றுகூறிய “எது வணங்கற்பாற்று அது சிரசாம்” என்னுஞ் சருதியானுமறிக. அஃதேல், சிவபிரானை யொழிந்தொழிந்த ஏனைத்தேவர்க்கும் வேதத்தில் ஆண்டாண்டு வணக்கங் கூறியதென்னெனயெனின்; — ஆற்றுநீர்கடலை யடையுமாறு பொல எனைத்தேவர் மாட்டுக் கூறப்பட்ட வணக்கங்கள் சிவபிரானையே சென்றடைதலின், அங்கனங் கூறப்பட்டதென்க. இவ்விரண்டு சருதியானுஞ் சிவபிரானே வணக்கத்துக்குரிய னொன்பது மந்தபுத்தியுடையார்க்கு மினிது விளங்கும். அறநேல், ஆண்டுப் பசுபயோசனங் சிவபிராந்தூரியதென எடுத்தோதாமையானும், “எது வணங்கற்பாற்று அதுசிரசாம்” எனப் பொதுவாற்றாற் கூறியொழிதலானும், அவ்விரண்டு சருதிகளானங் கூறப்பட்ட வணக்கங்கள் சிவபிரானவென்றல் அமையாதாம்பிறவெனின்; — அற்றன்று: ஆண்டுக்கூறப்பட்ட சூலகவம் என்னுங்கிரியை சிவபிரானுக்கே உரியதென மந்திரங்களெல்லா முறையிடுதலானும், ஏனைத்தேவரெல்லாஞ் சிசுமார விருக்கத்தின் அவயவங்களாகக் கற்பித்தொழிக்கப்பட்டமையின் எஞ்சிகின்ற சிவபிரானே ஆண்டுச்சிரசாக வேண்டப்படுவொன்பது பாரிசேட அளவை பற்றித்தணியப்படுதலானும், அஃதமைவுடைத்தென்க. இது பற்றியன்றே பரததூலார் இங்ஙிரன், பிழவன், விட்டுணுவென்னுங்

தேவர்க்கு முறையே வச்சிரம், கமலம், சங்கமென் னுமுத்தினா களானும், சிவபிரானுக்குச் சிரசில் அஞ்சலிமுத்தினாயானும், அவியயக் கூறியதூஉமென்க. இனிப் பிரமன் முதலிய தேவர் தம்மைக் குறித்துச் செய்யப்படும் வணக்கங்களைத் தமக்கென ஏன்றுகொள்ளக் கருதார்; ஏன்னை? சோரனால் வெளவிக் கொணரப்படினும், முடியணி அரசற்கே புரிய தாகலின், அதனை எவனும் ஏன்றுகொள்ளக் கருதான்; கருதா மாயின், அப்பெற்றியான் அரசனா லொதுக்கப்படுத லொ ருதலையாதல்போல அவருஞ் சிவபிரானுலொதுக்கப்படுதலொ ருதலே யாகலின். அற்றேல், அவரேன்கொள்ளுமாறுதா னென்னையெனின்;-அவ்வணக்கத்தைச் சிவார்ப்பணஞ் செய் தலே ஏன்றுகொள்ளுமாறென்க.

அற்றேல், சிவபிரானுக்கே நேராக வணக்கங்கூறலமை யும் அவர்மாட்டுக் கூறல்வேண்டாவெனின்;—அஃதொக்கு மன்னுயினும், உடம்பை உயிர் அதிட்டித்து நின்றல்போல எல்லாப் பொருளையுஞ் சிவபிரான் அதிட்டித்து நின்றலின், அவ்வியைப்புற்றி, அதிட்டிக்கப்படும் பொருள்கண்மாட்டும் அவர் வணக்கங் கூறப்பட்டதென்பது. இக்கருத்துப்பற்றி யன்றே திரு உருத்திரத்திற் செடிகளுக்கும் ஞமலிகளுக்கும் ஞமலிகளின் பதிகளுக்கும் வணக்கங் கூறியதூஉம், உலகத் திற் சிவபத்திக் கீழமைபற்றி நாராயண சிவனடியர் வணங்கப் படுவதூஉமென்க. இவ்வாற்றிற் சிவபிரானைக் குறித்துச் செய்யப்படும் வணக்கம் சகரத்தன்மை குறிப்பதூஉம் அதனி யையு குறிப்பதூஉமென்க. விருவணகத் தென்பதூஉம், அவற் றுள் முன்னையது நேராதவும் பின்னையது அதிட்டிக்கப்படும் பொருள்வாயிலாகவுஞ் சிவபிரானை யடைப வென்பதூஉம்,

போந்தவாறுணர்க. இனிப் பின்னையதைச் சிசோட்டம் பற்றிய-தென்பாருமுள். சிசோட்டமில்லாதனவற்றின்கண் அகிய்யாத்திவ்ருதலின், அஃததற்கிலக்கணமாதல் யாங்ஙனமென மறுக்க. அல்லதூஉம், பசுக்களாகிய தேவர்க்குப்பதியார் ஈன்மைபற்றிச் சிவபிரானுக்குச் சிசோட்டப் பெயர்வழக்குச் சோமவேதத்திற் கிருச்சிரமந்திரத்துட் பொதுவாகவும் வேதத்திலியாண்டுந் சிறப்பாகவும் கூறப்படுதலின், அதுவும் அவர்க்கேயன்றி ஏனைத் தேவர்க்குச் செல்லாமை யுறிக.

. சிவபிரானே ஏனைக் தேவரோடொப்ப வைத்து வணங்க ளும், வாழ்த்தலும், வேள்விக்கண் விளித்தலு நன்றாகாவெ ன்க. புத்திரகாமேட்டிக்கண் அவிசமைப்பிற் சோமதேவதை யோடு உருத்திரன் ஒருங்கு விளிக்கப்பட்டமை வேதத்திற் கேட்கப்படுதலின் அது பொருந்தாதெனின்; — அறியாது கடாயினாய். ஆண்டுச் சோமதேவதையோடு விளிக்கப்பட்ட உருத்திரன் சிவபிரானல்லர் அக்கினியே யென்பது, ஆண்டைப் “பிராதரக்கினிம்” என்னுஞ் சூக்தத்திற்றானே சிவ பிரானுக்கு விளி வேறாகக் காணப்படுதலினான், இனிது விளங்குதலினென்க. அச்சூக்தத்திற் சிவபிரானுக்கு விளி வேறாகக் காணப்படுதல் என்றற் பெறுதுமெனின்;—அம்மந்திர சம்பந்தத் தகுதியுடைத்தாய் நிகழ்த்தாரின்ந் கிரியாபதத்தை யொழித்துச் சிவபிரானது விளிக்கண் வேறு கிரியாபதம்பிர யோகித்தமையார் பெறுது மென்பது. அல்லதூஉம், இவ் வாசங்கை யொழித்தற்கு ஏனைத்தேவனை விளித்த மந்திரங் கட்டுஞ் சிவபிரானே விளித்தமந்திரத்திற்கு மிசையே, “உத” என்னும் பதத்தையே பெறுது உவகாண்க.

அந்நேலஃதப்நனமாக; ஆண்டு உருத்திரபதம் அக்கி
னியை உணர்த்தற்குப் பிரமாணமென்னை யெனிற் கூறுதும்.
முன்னோர் காலத்திற் நேவர்கட்கும் அசுரர்கட்கும் பூசனிகழ்ந்
தது. அப்போழ்து தேவர் தந் தனத்தைப்பாதுகாக்க அக்
கினி மாட்டுவைத்தனர். வைக்கப்பட்ட தனத்தை அக்கினி
அபகரித்துக் கொண்டனன். அது பற்றி அவர் அவனை வலி
செய்யலுற்றுறி, அவன் ரோதனஞ் செய்தனன். அதனான்,
அக்கினிக்கு உருத்திரப் பெயர் வழக்குண்டாயிற்றென்றற்க.
அஃதேல், மருத்துக்களுக்குஞ் சிவகணங்கட்கும் உருத்திரப்
பெயர் வழங்கு மாறென்னையெனின்; — உருத்திரனினின்
மந் தோன்றினமையின் அவர்க்கும் அப்பெயர்வழக்குண்
டாயிற்றென்க. சிவபிரானுக்கோவெனின், உயிர்க்குஞ்சுக்
ஸம்ஸாரரோகத்தை யொழித்தற்காரணத்தால் அப்பெயருடை
மையாயிற்றென்க. யசுர்வேதத்தில் ஆருணமென்னுஞ் சாகை
யில் யாகத்திற்கும் உருத்திரப்பெயர் கேட்கப்படுமெனின்,
ஒரு பொருட் பெயர் அதனோடியைபுடைப்பிறிது பொருட்கு
மாக நெறியுண்மையின், உருத்திரனோடியைபுடைத்தாயயா
கத்திற் கஃதாரு பெயராயிற்றென்க. தாபத்தை உயிர்க்கு
வீளைத்து அவை இரங்கச்செய்தலின், சுரத்திற்கும் அப்பெயர்
வழக்குண்டு. ஞானத்திரமோவெனின், அஃதும் அதனைப்
பகுதியாகவுடைய தத்திதமென்க. அல்லதூஉம், வாயசம்,
பாசவதன், சுரத்துவதனென்றற் றெடுக்கத்தனபோற்றத்தி
தபதப் பிரதிருபமெனினுமமையும்.

ஐசுவரியம், வீரியம், புஷம், திரு, ஞானம், வைராக்ஷிய
மென்னுமற்றும் பகமெனப்படுதலின், இவை சிவபிரானுக்
கே யுண்மையின், அவரே பகவெனப்படுவார்.

அற்றேல், இவை யாறுஞ் சிவபிரானுக்குள்ளன் வென் பதற்கும் பிரமாண மென்னையெனின்;—அவர்க்கு ஐசுவரிய முண்மைக்கு ஈசுர பதச்சுருதியும், வீரியமுண்மைக்கு உககிர பதச் சுருதியும், புகழுண்மைக்குச் சிவபதச்சுருதியும், திருவுண்மைக்கு இருக்குவேதமும், ஞானமுண்மைக்குச் சுருவஞ்ஞ சுருதியும், வைராக்கியமுண்மைக்குக் காமரிபு பதச்சுருதியும் பிரமாணமாமென்க. “திருவினாற்சிரோட்டர்” என்றும், “திருவையெய்தும் பொருட்டுச் சிவபிரானது விசித்திரரூபமாகிய லிங்கந் தேவராற் பூசிக்கப்பட்டது” என்று மிருக்குவேதம் கூறலின், ஈண்டுத்திருவெனப்பட்டது பொருட்டிருவன்றென்க. வாய்மை, பொறை, தைரியம், அதிட்டித்தல், ஆன்மபோதம், சிருட்டித்தல், ஆசையின்மை, தவம், புத்தி, ஈசுரத்துவமென்னுந் தசகுணங்களும் தருமமுஞ் சிவபிரானுக்கே யியைவன. இனி ஐசுவரியமுடையார், பெரும் புகழுடையார், வீரர், செல்வர், அரசர், சக்கிரவர்த்திகளென்னு மிவளையும் இன்றோரென்ன வியல்புடைய பிறளையும் பகவப்பெயரான் வழங்கார். மெய்யுணர்ந்தவாவறுத்தார்கட் சிவம் பிரகாசித்த லுண்மையின், அவரைப் பகவப்பெயரான் வழங்குப.

அற்றேலஃதாக; பகவப்பெயர் சிவபிரானுக்குரியதென் பதற் கெடுத்தோத் துண்டோவெனின்;—அதர்வணவேதமுடையார் சிவநாமங்களுட் பகவ நாமங் கூறுதலானும், “சுவேதாச்சுவதரோபநிடதஞ் சிவபிரானையே “புடேச்சக” எனக் கூறுதலானும், எடுத்தோத்துண்டென்க. “நிகண்டுதாலுடையார் பூசிக்கப்படுவோருடையானையே பகவெனென்ப.

இனி மனத்திரயங்களுஞ் செயப்படும் பூசை சிவபிரானுடையதே, திரு உருத்திரத்தில் “அவனைத்துதி” என்,

சதுர்வேததாற்பரியசங்கிரகம்.

னு மந்திரத்தான் விதிக்கப்பட்டமையின். அன்றியும், உபநிடதங்களல்லாது சிவோபாசனை செயற்பாற்றென முறையிடுகின்றன. அவற்றுள், நாராயணோபநிடதம்பற்றிச் சிவோபாசனையை ஆராய்ந்தும். நாராயணோபநிடதத்திற் கூறிய உபாசனை சிவோபாசனை யென்பதூஉம் அதன்கட் கூறிய உபாசிக்கப்பெயர் பொருளினது உருவஞ் சிவரூபமென்பதூஉம், பிராஞ்சகர் கூறும் உபசகிரமோபசங்காரநியாயம் பற்றிந்துணியப்படும், அதன்கண் உபாசனையைக் கூறிய தொடங்கிய உபாசிக்கியமத்தின் கண்ணுள்ள வாக்கியஞ் சிவரூபக் கூறிமுடைய உபசங்கார வாக்கியத்தோமையைந்து ஒரு பொருள் படுகலின். இங்ஙனத்துணியப்படவே, ஆண்டு நாராயணனுக்கே உபாசிக்கப் படுத்தன்மையும் உபாசனையாக் தன்மையும் ஓராறாறும் பொருந்தாமையின், அவன் அவ்விரண்மமல்லனென்பதூஉம், பாரிசேடத்தால் உபாசகனென்பதூஉம், போதரும். அல்லதூஉம், ஆண்டு “நாராயணனுடைய இருதயாக்கினியின் சிவாமத்தியிற் பரமான்மாவுளன்” என்ற வாக்கியமே, வேறுபிரமாணம். வேண்டாது, அவனுபாசகனென்பதை வலியுறுத்தும். அது வலியுறுத்து மாறென்னையெனின்;—“நாராயணனுடைய இருதயத்திற் பரமான்மாவுளன்” என்று கூறினமையின், அவனைப் பரமான்மாவென்றல் பொருந்தாமையினென்க. நாராயணன் தனது இருதயாக்கினிக்குக் கணிருந்துகொண்டு தாழே தன்னை யுபாசிப்பவனெனின்;—அக்கூற்றியாவர்களு நதைவினைக்குமென்றொழிக.

அற்றெல்லாதாக; நாராயணன்மேல்வைத்துபாசனைமயவருணித்தவாதென்னையெனின்;—நாராயணனுடைய இருதயமும், அதன்கட்டகமும், அதன்கட்டப்பெரிய அக்கினியும்,

அதன்சிகாமத்தியிற் பரமான்மாவு முண்டென் றங்ஙன மருத் தவாதம்படக் கூறுமுகத்தானே, ஆசரிப்பவருகஞ்ச் சிரத்தை போதர விசிட்டபுருடன்மேல்வைத்து, உபாசனையை விதித்த வாறென்க.

அற்றேல், ஆண்டு இருதயம் வேறோதப்பட்டசுனான் அது நாராயணனுடைய தென்றல் பொருந்தாதாம் பிறவே னின்;—அற்றன்று: நாராயணப் பிரகரணத்திற் கூறப்பட்ட விருதயம் பிறரைச்சார்த்த கியைபின்மையின் அஃதவனுடைய தென்றல் பொருந்து மென்க.

அற்றேலஃதங்ஙனமாக; யதிப்பிரகரணத்திற் பூர்வாநுவா சத்தான் விதிக்கப்பட்ட உபாசனை யாவர்கண்ணதெனின், ஆண்டையியைபு பற்றி ஆராய்வார்க்கு அதுவுஞ் சிவபிரான் கண்ணதென்பது தெற்றெனப் புலப்படுமென்க. அஃதேல், ஆண்டு நாராயணனைப் “பரப்பிரமம்” என்றும், “பரஞ்சோ தி” என்றும், “பரதத்துவம்” என்றுங் கூறுதன் மலைவாரம்பிடு வெனின்; — அற்றன்று: மாந்திரிகள் கருடபாவனையாற் கருடஞோடத்துவிதமாய் நின்றவழி அக்கருடனென்றே கரு தப்படுதல்போல நாராயணன் சிவபாவனையாற் சிவபிரா னோடத்துவிதமாய் நின்றவழி அங்ஙன முபசரிக்கப்பட்டா னாகலின், மலைபுராண்டையதென்க. இவ்வொற்றுமைபற்றி யன்றே அருச்சுனந்துக் கீனத்தால் செவியுறியுந்ததண்ணன் “யானே உலகெல்லாமாயினேன்” என்றனும், சிவபிரான து விசுவரூபத்தைத் தான்காட்டியதுஉம், “ஃவனையுவற்றைக் கைவிட்டு என்னியே வழிபடுக” என்றதுஉம், அதனை உறு தியாகக்கொண்ட அருச்சுனன் அவன்கடறிய கருத்துநெர்க்

சிச் சாங்காறுஞ் சிவபூசை செய்ததூஉம்; கண்ணன் மேலிட்டபோதுகள் சிவபிரான் நிருமூடிமேற் கண்டதூஉமென்க.

அற்றேல், ஆண்டுப் பரமான்மாவின் விபூதியில்வைத்துப் பிரமன்முதலிய தேவரோடு சிவபிரான் படிக்கப்படுதின் மலைவாம்பிறவெனின்; — அற்றன்று: ஆண்டுப் பரமான்மாவின் விபூதியில் வைத்துப் பிரமன் முதலிய தேவரோடு படிக்கப்பட்டமையின் சிவசத்தத்தானுணர்த்தப்படுபவன் சங்காரத் தொழிலைச்செய்யு மரனென்பது தெள்ளிதிற் பெறப்படுதலினாலும், ஆண்டுப் பரமான்மா வென்பப்பட்டவர் அயனரியரென்னுந் திரிமூர்த்திகளையு நியமிக்குந் தூரிய மூர்த்தியாகிய சிவபிரானாகலானும், சிருட்டித்தொழில் நிதித்தொழில்களைச் செய்யு மயனரிபோற் சங்காரத் தொழிலைச் செய்யு மரனும் அவரது விபூதியே யாகலானும், மலைவுயான் டையதென்பது.

அற்றேல், ஆண்டுப் பரமான்மாவின் விபூதியில் நாராயணனைப் படியாத தென்னையெனின்;—கைவல்லியோபநிடதத்திற் கூறிய தகர வித்தையில் அவனும் விபூதியிற் படிக்கப்பட்டானாகலின், இவ்வுபநிடதத்திற் படியாதயுந்துணரவைத்த தென்பது.

சிவபிரான் விச்சுவாதிகர்; நாராயணன் விசுவம். அவர் யாகத்துக் ககிபர்; அவன் யாகம். அவர் மூலப் பிரகிருதிக்கு நிமித்தகாரணர்; அவன் மூலப்பிரகிருதி. இங்ஙனமாகலின், இருவர்க்கும் வேற்றுமை பெரிதென்க.

அற்றேல், நாராயணனை “விசுவ பதி” என்த்தென்னையெனின்;—அது துசிவாதமென்க. வேதத்தி றெனரோவழிச் சிவபிரானை “விசுவம்” என்றது, அவர் அதுனை அதிட்டித்திருத்

தல் பற்றியாகலின், அஃதுபசார மாத்தினாயேயென்க. இவ்வுண்மை வேதரகசியத்தையுணர்ந்த பண்டிதர்க்கே விளங்கும். அது முற்றுணர் வெய்திய காத்தியாயனமுனிவர் கிரகிய குத்திரத்தில் எல்லாப் பொருளுஞ் சிவபிரானால் அதிட்டிக்கப் படுதல் பற்றி எல்லாக்கிரியையினும் அவர்க்கு வணக்கங்கூறியதனானும், அதனை வலியுறுத்தற்பொருட்டு “எல்லாப்பொருளுமுருத்திரன்,, என்னு மநுவாதத்தை உதாகரித்தமையானும் விளங்கும். சிவபிரானை “விசுவம்” என்றதை உபசாரமென்றறிய மாட்டாது, உண்மையென்று மயங்குவாருமுளர்.

இங்ஙனம் உபாசனையும், உபாசகனும், உபாசிக்கப்படும் பொருளாகிய விருபாக்கரும், அவருடைய நானாவித விபூதியுநாராயனோபநிடதத்தாற் போந்தவாறுகாண்க.

அற்றேலஃதாக; சிவபிரானைப் பிரதிபாதிக்கு மிது நாராயனோபநிடத மென்றாய வாறென்னையெனின்; —புருடகுத்தம் நாராயணனை இருடியாக வுடைத்தாயவாறுபோலச் சிவபிரானைப் பிரதிபாதிக்கு மிது எச்சமுபனாகிய நாராயண இருடியினான் உபதேசிக்கப்பட்டமையின், - நாராயனோபநிடத மென்றாயதென்க.

இவ்வுபநிடதஞ் “சிவபிரானிடத்தினின்றும் இரணியகருப்பன் நேவ்யாவர்க்கு முதற்கட்டோன்றினன்” என்று கூறுகின்றது. இங்ஙனமாகவும், “நாராயணனிடத்தினின்றும் இரணியகருப்பன் றோன்றினன்” என்றும், “அவனிடத்தினின்றும் சிவபிரான் றோன்றினர்” என்றும் நிவில்கார் பித்தறைய: சிவபோதிகளுடைய இருதயமுதலிய வைந்திடத்தினுஞ் சிவபிரானுக்குத் தோற்றவுண்மையின், இரணிய கருப்பனு

டைய இலாடமத்தியிற் சிவபிரான் ஞென்றியருவினரென் னும் வழக்காற் போதரு மிழுக்கெண்ணோ வென்பது.

திருஉருத்திரத்துட்டிருவைத்தெழுத்திருத்தல்போலச் சிவ மத்திரங்கட்குயிராய்ச் சிவபிரானுக்கும்த்திரத் திருமேனியா யுள்ள பஞ்சப்பிரமம் இதனகத்துண்மையின், இது மகோப நிடைதமெனவும் பெயர் பெறுமென்க.

இனிப் பஞ்சப்பிரம மத்திரத்து ளொன்றாகிய ஈசான மத் திரம் சிவபிரான் “வித்தை யெல்லாவற்றிற்கு மீசர், என்றும் “பூதங்கெல்லாவற்றிற்கும் பதி” என்றும் “பிரமாவுக்கதி பதி, என்றும் “பிராமணருக்கதிபர்” என்றுங் கூறுகின்றது. இதன்கட் “பிரமாதிபதி” என்றதற்கு “வேதத்திற்கதிபதி” என்றுணாப்பாருமுளர். மேல் “வித்தை” யெல்லாவற்றிற்கு மீசர், என்றதனாற்றினே வேதமும் அதன் வழித்தோன்றிய பிறவித்தைகளும் அடங்குதலின், அது போலியுணாயென மறுக்க.

இருக்கு முதலிய வேதத்திரயங்களாகிய நிதிக்குக் கோச மாகிய மண்டலத்தி லிருக்கு மாதித்தனை அதிட்டித்திருக்கும் புருடராகிய சிவபிரானே ஆதித்தியோபநிடதம் “இவனே பூதாதிபதி” என்று சுட்டிக்கூறுகின்றது. “இவனே பூதா திபதி” என்றன் மாத்திரையானே ஆதித்தியாந்தரியாமி சிவ பிரானென்பது துணியப்பட்டாதாம்பிறவெனின்; — ஆற்றன் று: • “இரணியமயன்” என்றும், “இரணிய வாகு” என் றும், “அம்பிகாபதி” என்றும், “உமாபதி” என்றும்வ்வு பநிடதங்கூறுதலின், ஆதித்தியாந்தரியாமி சிவபிரானே. பெ ன்பது தெற்றெனத் துணியப்படுமென்க, மண்டலமும்,

அதிலாதித்தனும், அவற் கதிட்டாதாவாகிய, சிவபிரானும், அவர் விபூதியும், அவற்றினையுணர்ந்தாரொய்தும்பயனு' மென்னு மிவை ஆதித்தியோபநிடதத்தாற் போதரும் பொருள் களாம். இதனை யுணர்ந்தார் காயத்திரியையு முணர்ந்தாரோ யாவர்.

இனிக் காயத்திரிக்குரிய பொருள் சிவபிரானேயெனத் துணிதற்கு, ஆதித்தியோபநிடதமே அமையுஞ்சான்றும். காயத்திரிமந்திரப்பொருள் சிவபிரானே சவிதாவன்று. என்னை? அதனகத்துள்ள பர்க்கசத்தஞ் சிவபிரானுக்கே யிவ் சுறியாகலானும், அவரே அறிவைப்பிரேரிப்பவராகலானு மென்பது. அப்பர்க்கசத்தம் அகாராந்த மன்று ஸகாராந்த மெனின்;—அதனகத்துள்ள யத்சத்தமுந் தற்சத்தமுமுறையேபுல்லிங்கமு நபுஞ்சகலிங்கமு மாகலிற் றம்முள் அர்வய முறா. ஆகவே, அர்வயமாதற்குரிய அபின்னலிங்குததை அவாய் நிற்கும். அதனால், ஸகாராந்த மென்றல் பொருந்தாதென மறுக்க. வியாகரணநூலார் அஸன் பிரத்தியயமாக கஞ்ஞப் பிரத்தியயமாக ஈற்றில்வந்தபதங்களுக்கு ஆதியில் உதாத்தசரம் வருமென்றலின், மைத்திராயணச்சுருதியில் அகாராந்தமாகக் காணப்படுதலின், திரிந்தகாரகமாகிய கருந்தமேயென்க. இந்த மைத்திராயணச் சுருதி “பர்க்கர்தியானிக்கற்பாலர்” என்றும், “பர்க்கப் பெயருடையான் உருத்திரன்” என்றுங் கூறுமுகத்தானே, அது ஸகாராந்த மென்றலே நிராகரித்தது. காயத்திரியின் முதற் பாதத்தைக் கட்டாவிடைகளாற் கூறி, “இரண்டாம் பாதம் பர்க்கமயம்” என்ற தலைவகாரப்பிராமணமும் ஸகாராந்த மென்றற் கிடந்தாது.

அற்றேல், “எந்தப் பார்க்கன் எமது புத்தியைப் பிரோரிக்
கின்றான் அதனைத் தியானிக்கிறோம்” என்று விங்க பேதம்
போதர அர்வயித்தல் துமக்குஞ் சாலாதெனின்; — காயத்
திரிக்குரிய பொருளாகிய சிவபிரானது பெயராகிய பார்க்க
சுத்தம் அவரின் வேறுகாத ஒளிக்கு முன்மையின், “அதனை
த்தியானிக்கிறோம்” என்பது அந்தப் பார்க்குறையையே புடை
த்தாயவொவியைத் தியானிக்கிறோமென்று பொருள்படுத
லின், எமக்கது சாலாமை யாண்டையதென்க, இது சாம்ப
மிருதிதூற்றுணிபென்க. “அதுவே யக்கரம், என்றும், “அது
சவிதாவினான் வரிக்கப்படும் பொருள்” என்றும் “அதனினி
ன்றும் அறிவங்குறித்தது” என்றுஞ் சுவேதாச்சுவதரோ பரிட
தங் கூறுதலினுங் காயத்திரிக்குரிய பொருள் சிவபிரானே
யென்பது தெற்றெனவுணர்க. இக்காயத்திரி மந்திரம் பார்க்க
ராகிய சிவபிரானையே யுணர்த்துவதாயினும், சவிதாவென்
னுஞ் சத்தமாத்திரை பற்றி ஆகித்தன் மேலுஞ் செல்லும்.
பிறுண்டும் ஒருகடவுளை யுணர்த்து மந்திரஞ் சத்த வொப்புமை
யாற் பிறகடவுண் மேலுஞ் செல்லு மென முனிவர் கூறுப:
அது அருக்கனைத் தெய்வமாகவுடைய இருக்கு விசுவதேவ
சத்த வொப்புமையாற் பிரிர்மேலும், புய்யசத்தவொப்புமை
யாற் பூடண தேவர் மேலுஞ் செல்லு மாற்றானுணர்க. பிறவு
மன்ன. இனி இவ்வாறன்றி, கிரகபூசாவியில் “சம், என்று
தொடங்கிய மந்திரத்தாற் சனி பூசையும், “உத் புத்திய சுவ”
என்றதனூற் புத்பூசையுங் கூறுதலுங்காண்க. “இருக்கு யசுர்
சாமமென்னும் வேதமூன்றையு நன்குணர்ந்தபிரமன் அவற்
றின் சாரமாகிய மூன்றுபாதத்தையுடைத்தாய இக்காயத்தி
ரியைக் கண்டான்” என்று மதுவாற் கூறப்பட்டது.

அரசற்குரிய இறைப் பொருளை அவன் வினைசெய்வார்
 முடிசுவிடத்திற்கொண்டு அவன் மாட்டுச் செலுத்தல்போலச்
 சிவபிரானுக்குரிய அவிசை அக்கினி யாகத்திற்கொண்டு அவர்
 மாட்டடைவிப்ப னென்பது, அருச்சுனன் கண்ணன் மாட்டு
 ச்சமர்ப்பித்த ஈசசம்பந்தமான திரவியங்கள் சிவபிரான்மாட்
 டிச் சென்றடைந்தமையால் இனிதுணரப்படும். “யாகங்களிற்
 செய்யப்படுஞ் சோமவிளியும் பசுநியோசனமுஞ் சிவபெரு
 மான் பொருட்டுச் செயற்பால” என்றும், பால் தயிர்முதலிய
 அவிசும் அவருடையன” என்றும், வேதங்கூறும். சோமமும்
 பசுவங் கவ்வியமுஞ் சிவபிரானுடைய வாத்தல் பற்றியன்றே பசு
 வினவிசிறந்தமக்குரிய கூற்றை அவராணையாற்றேவர் பெறு
 வாராயிற்றென்பது. பசுவினவி சொழிந்தவற்றிற்குச் சிவபிரா
 னதாணை பெறப்பட்டதினாலெனின்; தலைமைப் பொருளா
 கிப பசுவினவிசுக்கு அது பெறப்படவே, உபலணக்கத்தால்,
 பசுவினவி சொழிந்தவற்றிற்கும் அதுதானே போதருமென்க.
 பசுபந்தனக்கிரியை மாத்தினாயே சிவபிரான தாணையாற் செ
 யற்பாற்றென்பதும் பொருந்தாது, “எல்லாக்கிரியையுஞ் சிவ
 பிரானதாணையாற் செயற்பால,, எனச் சாம வேதமுடையார்
 கூறுதலின். “அக்கினியிற் செயப்படுஞ் சோமாருதியுஞ் சிவ
 பிரானுக்கே யுரியது,, என யசர்வேதமுடையார் கூறுப. “யா
 கங்களில் எஞ்சி நின்ற பொருள்களும் யாகபதியாகிய சிவபி
 ரானுடையவே,, என்று யசர்வேதங் கூறும். “கவ்வியத்தா
 னுஞ் சோம அவிசானும் பக்குவசருவானுஞ் செயப்படு மிருப
 த்தொரு யாகங்களுக்குஞ் சிவபிரானே அரசர்,, எனவேதங்
 கூறும். அற்றேல் “அவமக்கினே,, என்னு மந்திரமும், அதனை
 யடுத்த மந்திரமும், “உருத்திரனையுடைத்து அக்கினி,, என்று

கூறுதலின் உடைப் பொருளாகிய சிவபிரானுக்கு அரசு பொருந்தாதாம் பிறவெனின்; — அற்றன்று: அரசனையுடைத்திப் பூரி யென்ற வழிச் சேதனராகிய அரசனுடைப் பொருளாதலும், அசேதனமாகிய பூமியுடையானாதலுஞ் செல்லாமை யின் செல்லும் பொருட்டுப் பூமியையுடையா னரசன் என மாறிக் கொள்ளப்படுமன்றே; அதுபோல “உருத்திரனையுடைத்து அக்கினி” என்றதூஉங்கோடற் பாற்றாகலின், பொருந்தாமை யாண்டையதென்க. லொத்திரபசு வியத்தியில் “இம்மத்திரங்கள் சிவபிரானையே யுணர்த்தலினுளும் யாகத்திறைமை அவர்க்கே யுரித்தென்க.

அற்றேல், அக்கினியையுடையான் உருத்திரனென்ச் செவ்வனே கூறுது “உருத்திரனையுடைத்து அக்கினி” எனப்பிறழ்க்கூறிய தென்னையெனின்; — ஒரு பயனோக்கியங்ஙனங் கூறிற்றென்க. என்னையோ பயனெனின்; — உருத்திரனைப் பற்றியே அக்கினிசிறத்தெனப் பொருட் பெறெய்து வித்தலே பயனென்க. தந்தையையுடைய மைந்தன், ஆண்டானையுடைய வழிமை, ஆசிரியனையுடைய மாணவகனென்றற் றொடக்கத்தனவாகப் பிறுண்டு மங்ஙனம் வருமாற்றிக.

சிவபிரானுக்கு யாகபதித்துவம், உருத்திரகுத்த மந்திரத தொகுதிக்குச் சிரோரத்தினம்போல அணிசெய்வதாய்ச் சிவநாமவலியுடைத்தாய யசுர்வேதத்தானன்றி, “மேதபதி” என இருக்கு வேதத்தானுங் கூறப்படுமென்க. “நிலையற்ற தேகம் விழுதற்குமுன்னர்ச் சிவபூசை செய்தற் பாற்று” என்ற ‘சிவதரும் வசனத்திற்கு மூலமாயதுஉம், இந்த “ஆவோ” என்னு மந்திரமே யெனவறிக.

‘அரசன் கோபமில்லாமல் இன்முகமுடையனாயினும் அவன் மாட்டச்சங் குழிகளுக்கு நிகழுதல் இயற்கையே. அது போலச் சிவபிரான் இன்னருண் மூர்த்தியாயினும், அனேக குரியர் ஒரோவழித் தலைப்பட்டு விளங்கியாங்குத் தேசோ மயராய் விளங்குதலின், திரு உருத்திரத்துட் “பீமன்” எனப் படுகின்றார். இன்னும் வேதஞ் சிவபிரானை “அஞ்சத்தக்க வச் சிரம்” என்றுங் கூறும். இங்ஙனஞ் சிவபிரான் மாட்டச்சகார ணத்துவ முண்மையினன்றே, வாயு, பானு, அங்கி, இந்திரன், இயமன் முதலிய தேவர் தத்தந் தொழில்களை அஞ்சிவகித்துய் க்கின்றாரென்க. இப்புயவேதுவைப் பிரம விலக்கணமென்ப.

“சிவபிரானுக்கு அகோரத்திருமேனி சிவத்திருமேனியெ ன இரண்டிண்டு” என்று வேதங் கூறுகின்றது. அவற்றன், முன்னையது தம்மை வழிபடு மன்பர்களுடைய ஸம்ஸாரரோக நீங்கச் சிகிற்சை செய்வது; பின்னையது அருணோக்கால் அவர் க்குப் பசுத்துவத்தைக் கெடுத்துச் சிவத்துவாபி வியத்தியை விளைப்பது. சத்திர மிட்டறுத்தன் முதலிய கொடுத்தொழில் கள் வைத்தியன்மாட்டுளவேனும், வியாதியாளர் அவனை யே சரண் புகுவர். அதுபோலச் ஸம்ஸார ரோகத்தினால் வருந்து முயிர்கள் அதனிவிர்த்திப்பொருட்டுச் சிவபிரானது கோரத்திருமேனியை வணங்கி, திரு உருத்திர மந்திரங்க ளாற் சார்திவேண்டுப. சிவத்துவாபிவியத்திப் பொருட்டுச் சிவத்திருமேனியைச் சமகமந்திரங்களால் உவப்பிப்ப. இவ் விரண்டு மந்திரங்களுஞ் சிவபிரானது ஓமத்தின் பொருட்டும் பிரயோகிக்கப்படும். இச்சமக மந்திரங்கள் அரி அயன் இந் திரன் முதலியாரை அன்னாதிசுருடன் சேர்த்து, ஈயப்படும்

பொருள்களாகக் கூறுகின்றன. சிவபிரான் அவற்றை ஈயுத் தாதா வாகலின், அவரை அங்ஙனங் கூறிற்றில.

பெரியோர் சந்திதானத்திற் சிறியோரை ஒப்பச் சம்மானி யாமை உலகிற் கண்டாமன்றே; அதுபோலச் சிவபிரானது சன்னிதானத்திற் றேவரை ஒப்பச் சம்மானித்தன் முறையன்மை நோக்கி, யாகத்தின்கட் சிவபிரானேக்குறித்துச் செய்யுங் கிரியாந்தத்திற் பரிசேசனஞ்செய்து, வேறுபாடு தோற்று விப்ப. இஃதறியமாட்டாது, அஃதிழிபு பற்றிய செயலென்று கூறு மறிவிலாரென்கடவொன்க.

ஆன்மாக்களெல்லாம் பாதத்திரமுடைமையாற் பசுக்க ளெனப்பெம். சிவபிரான் சுதத்திரமுடைமையால் அப்பசுக்க ளுக்குப் பதியெனப்பெவர். சுவேதாச்சுவகரோபரிடத்தமுதலியன ஆன்மாக்களுக்கு அனீசத்துவமுஞ் சிவபிரானுக்கு ஈசத் துவமுங் கூறுதலின், அவற்றிற்கும், அவருக்கும், அவ்விரு தன்மையும் இயற்கையே யென்க.

அற்றேல், “சிவபிரான் பசுபதித்துவத்தைத் தேவர்கட் பெற்றனர்” என்று வேதங்கூறியது மாறும் பிறவெனின்;— அற்றன்று: இயல்பாக வதனையுடைய சிவபிரான் வேண்டிப் பெற்றாரென்றன் முழுவிரோதமாகலின், அஃதருத்தவாத மென்க. அல்லதூஉம், அதனை வாய்மையெனக்கொள்ளின், தக்கன் வேள்வி சிதைத்தன் முதலிய அற்புதச் செயல்களைக் கூறும் வேத வாக்கியங்கள் போலியாய் முடியும். அதன னும், அஃதருத்தவாதமேயென்பது.

“சிவபெருமானுக்கு அழிவில்லாத அனேக கிருமேனிக ளுண்டு” என்று இருக்கு வேதங்கூறுகின்றது. “சிவபிரானே

வழிபடுமடியார்கள் அன்னத்தைப் புசிப்பர்” என்று அதுவே கூறுகின்றது. அஃதங்ஙனங் கூறு முகத்தானே, “நாடோ டு முணற்குமுன்னர்ச் சிவபூசை செயற்பாற்று” என்னும் விதிக்கு மூலமாதலறிக.

சிவபுத்திரர்களாகிய மருந்துக்களைப் “பரதகுலுக்கள்” என்று வேதங் கூறுமது, அவருக்குத் திருநடனத்தொழி லுண்மைபற்றி பென்க. பாரத்தை வகித்தல் பற்றிப்பரதனெ னப்படுகின்றனொனின்;—விசேடமாகிய திருநடனத்தொழில் அவர்க்குள்தாயிருக்க, அது பற்றிக்கூறாது, அங்ஙனங் கூறுத லெற்றிற்கென்று கடாவி மறுக்க.

இருக்குவேதத்திற் சிவபிரானே “வீரன்” என்றது, கா மன், இயமன், திரிபுரத்தர், ஈக்கன் முதலியோரைப் பங்கப் படுத்தினமை பற்றியென்க.

ஆயிரஞ் சாகையுடைய சாம வேதத்தில் “ஆன்மாக்களெ ல்லாவற்றிற்கும் அகிபதி சிவபிரான்” என அவர் மகிமை கூறப்பட்டது. அதனகத்துள்ள தேவ வீரதமூதலிய மந் திரங்களிற் சிவகணநாதர் மகிமை கூறப்பட்டது.

சூணங்களெல்லாவற்றானும் பிதாவாகிய சிவபிரானோடு சமத்துவமுடைய விநாயகக்கடவுள் சுப்பிரமணியக்கடவுளெ ன்னுந் இருக்குமாரரிருவருஞ் சாமவேதத்தாற் துதிக்கப்படு கின்றனர்.

அதர்வசிரசு “பிரமன் முதலிய பொருள்களெல்லாவற் றையுங் கைவிட்டு, சிவத்துவத்தைச் செய்தருளுஞ் சிவபிரா னே புருடர்களால் விஃபேற்றின் பொருட்டே தியானிக்கந்

சதுர்வேததாற்பரியசங்கிரகம்,

பாலர்; வீதிபேற்றிற் கேதுவாகும் வார்த்தை யிதுவே பிரி
தில்லை” என்று கூறிமுற்றிற்று.

யசுர் வேதமுடையார் சிவபிரானோடுடன் றோன்றுதல்
பற்றி, அருட்சத்தியாராகிய சிவபிராட்டியானா அவர்க்குத்
“தங்கை” என்று கூறுப. அதர்வண வேதமுடையார் “பிர
மன் முதலியோரை நீக்கி, சிவபிராட்டியாரோடு சிவபிரான்
றியாணிக்கற் பாலர்” என்று கூறுப. வேதங்களெல்லாம்
“ஏகனாகிய சிவபிரானே பதிப்பொருள்” என்று கூறினும்,
யசுர் வேதமுடையார் அவரை அவர் தர்தான்மிய சத்தியா
ரோடு இருபொருளாக விவகரிப்ப. அச்சிவபிராட்டியாரு
டைய வாக்குமனத்துக் கதீதமான பிரபாவமனைத்தையும் புக
லப் பிரமனும் வல்லுனல்லன்.

ஒரு திருமுகமும், மூன்று திருக்கண்ணும், நான்கு திருத்
தோளும், வெண்ணிறமும் பொருந்திய சிவபிரானுடைய
அழிவற்ற திருமேனி ஒன்றேனும், உபாசிப்பவர் வேறுபாடு
பற்றிப் பலவாய் விளங்கும். “கிராதவடிவரும், பினாகத்
தைத் தரித்தவரும், தோலுடையருமாகிய சிவபிரானே, அவ
ருடைய தருமபத்தினியாராகிய சிவபிராட்டியாரோடு பர்வ
காலத்திற் செயப்படுஞ் சாகமேதமென்னுங் கிரியையிற் புண்
ணிய அவிசுகளால் அந்நிய பாவனையையுடைய பத்தர் பூசி
க்க” என்று கற்ப ரூத்திரத்திற் கூறப்பட்டது. “சகத்தினுற்
பத்தியின் பொருட்டு வீரியமழையைப்பெய்வதூஉம், அணித்
தாகிய மருங்கிற் பத்தினியாராகிய சிவபிராட்டியாடையு நடு
விற் சுப்பிரமணியக்கடவுளையுமுடையதூஉம், சராமரண ரகித்
மானதுஉமாகிய விக்ரகத்தையுடைய சிவபிரானையும், அவ

ருடைய துவாரபாலகர்களையும், அவர் பத்தினியாரையும், தேவசேனையாரோடு தேவசேனையும், கேத்திரபாலனையும் பூசிக்கின்றனர்” என்று யசர் வேதத்திற் கூறப்பட்டது. “விருபாக்கராகிய சிவபிராணச்சிவபிராட்டியாரோடும், திருக்டுமாரர்களிருவரோடும், கணங்களோடும், பாரிட்ரோடு மட்டமிப் பிரதோடத்திற் பூசிப்பவர், தம்பாவத்தினீங்கி, மிருத்துவையுங் கடப்பர்” என்று போதாயனத்திற் கூறப்பட்டது.

தேவர்களுடைய மந்திரங்கள் சில; அவை அவர்களுடைய வரையறைப்பட்ட பிரபாவங்களையே கூறும். சிவபிராணுடைய திருநாமங்களையுங் குணங்களையும் வருணிக்கும் மந்திரங்கள் வரையிறந்தன. திருஉருத்திரத்திற் கூறப்பட்ட சிவபிரானுடைய திருநாமங்களும், திருமேனிகளும், குணங்களுமென்ன.

இனி வேததூல் சுயம்புவானுலு மாகுக; சிவபிரானுல் அருளிச் செய்யப்பட்டதானுலுமாகுக; வேதவாக்கிய மூழுதும் பிரமாணமே. வேதத்தின் வேராயதூல்கள், அதனோடு விரோதியாதவழி, ஆக்கியோர் தாரதம்மியத்துக் கேற்பப் பிரமாணமாம். வேதம்போற்றிவ்விய சிவாகமமும் பிரமாணமாம். அச்சிவாகமம், சிவத்தியானத்துக்கு உபயோகமாயுள்ள பதிபசு பாசமூன்றினையும் விளக்குவதாய், சிவபிரானுக்குத் திருமுகமூதற் திருவழியுள்ள அங்கங்களாயிருக்கும். யாகவிதிகற்பகுத்திரத்தாற் பெறப்படுதல்போலத் தியாதாவும், தியானமும், தியேயமூமாகிய மூன்றுஞ் சிவாகமத்தாற் பெறப்படும். கிரகியகுத்திரத்து உபநயனவிதியிற் கூறப்பட்ட “அத்துவநாம்” என்னுமந்திரம் அத்துவாவையும், அத்துவ

பதியையும், அத்துவாக்களின் ஞாநம்மியத்தையும், சிரேட் டாத்துவா வெனப்படுமந்திராத்துவாவின் முடிபாயுள்ள சிவத் தையும் கூறுதலின், சிவாகமத்திற் கூறப்படுமத்துவாக்கள் வேதத்தினுங் காண்க. இருடிகளாற் செய்யப்பட்ட கற்ப சூத்திரமுதலியன பிரமாணமாகுமாயின், பெரிய விருடியா கிய சிவபிரானருளிச்செய்த சிவாகமம் பிரமாணமாமெனக் கூறல் வேண்டுமோவென்க. தவவலியினுன் வேத சமூகத் தினின் றொவ்வோர் மந்திரத்தை யுணரப் பெற்றானையன்றே இருடி யென்பவாகலின், இயல்பாகவே அம்மந்திரங்களனை த்தையுமுணராதற்குஞ் சிவபிராணப்பெரிய இருடி யென்றற் காசங்கை என்னுமின் டென்க. சாங்கியர் பாச பசு பதியெ ன்னு மூன்றினையு முறையே பிரதானம், புருடன், ஈசனெ னப்பெயரிட்டு வழங்குப. அது சிவாகமத்திற்கு முடம்பாடே யென்க.

கிரகிய சூத்திரகாரர் சிவபூசை கூறினூரில்லையாலெனி ன்;—வேதத்திற் பெறப்பட்டும், புராணங்களிற் பிரசித்தமா யும், போதாயன முனிவரால் விஸ்தரிக்கப்பட்டு மிருத்தலின், அதனை முற்றுணர்ந்த கிரகிய சூத்திர காரர் கூறாதொழிந்தார். அது மட்டோ, அவர் முக்கியமாகிய யஞ்ஞோப வீதத்தையுங் கூறாதொழிந்தார். கூறாததுகொண்டு சிவபூசைக்குக் குறை வென்னை? வேதங்களுக்கு உபவிருங்கணங்களாகிய புராணங் களிற் சிவபூசை ஆண்டாண்டு முழங்கப்படுகின்றது. அவ்வுப விருங்கண வாயிலால் வேதத்தை மூலமாக வுடைய மிருதிகள் கூறமைபற்றிச் சிவபூசை குறையுறாதென்க. அல்லதூஉம், வேதப்பொருளை ிச்சயித்தற்குப் புராணமங்கமாம். அப்புரா ணங்களா னிச்சயிக்கப்பட்ட வேதப்பொருளே மிருதிகளாம்.

ஆகவே, வேதம்போலப் புராண வசனம் பலமுடையன; அவற்றின் முன் மிருதிகள் வலியுடையவாகா. அல்லதூஉம், அனுபலத்திக்கு விடையமாகுஞ் சுருதியை மூலமாகவுடைமையினனும், அவை பிரபலபிரமாணமாகா. ஆகவே, பிரத்தியக் கவேதத்தினான் விதிக்கப்பட்ட யாகம் மிருதியின் பார்வையை வேண்டாதவாறுபோலச் சிவபூசையும் அவற்றின் பார்வையை வேண்டாதென்க.

இனிப் “பூர்வான்னத்திற் செயற்பாலனவாகிய நியமங்களைமுற்றி, நியதசித்தனாய்த் தேவபூசையைச்செய்க” என மனுவாற் கூறப்பட்டமையானும், சிவபிரான் நேவருள் வைத்து மகாதேவ ரொனப்படுதலானும், மிருதியினுஞ் சிவபூசை கூறப்பட்டதென்றே கோடும். அற்றேல், சிவபிரானுக்கு மகாதேவப்பெயருண்மைக்குப் பிரமாணமென்னையெனின்; — அதர்வசிரசே பிரமாணமென்க. அன்றியும், போதாயன சூத்திரத்திற் சிவபிராட்டியாரோடும் இடபதேவனோடுஞ் சிவபிரானுக்கு ஈசர்ன பலிகூறிப்பூசைவிதித்ததூஉங் காண்க. புத்திப்பொருட்டுச் செயப்படுவதூஉம், முத்திப்பொருட்டுச் செயப்படுவதூஉமென்ச் சிவபூசை இருவகைப்படும். வேள்வியும் அங்ஙனம் இருவகைப்படும்.

சிவபிரான் நேவருட் பிராமணராகலின், அவர்க்கு நிவேதித்தநீனப் புசிக்கலாகாதென முனிவர் விலக்குபு. அற்றுகலின்னற்றே, “பிராமணருச்சிட்ட மனைத்தையு நிலத்திற் புதைக்க அல்லது சலத்தி லெறிக” என்று கற்பகுத்திரத்திற் கூறியதூஉமென வுணர்க. பிராமாணராகிய சிவபிரானையே வழிபடுதல் பிராமணர்க்குத் தகுதியாம். ஏனைக் கீழ்வருணத்

தராகிய தேவரை வழிபடுதல் பிராமணர்க்குத் தகுதியன்று. அற்றேல், சிவபிரான் நேவருட் பிராமணர் என்றற்சூப் பிரமாண மென்னையெனின்;—சாம வேதத்திலுள்ள பிரமத மந்திரமே பிரமாணமென்க.

முனிவர் உயர்புடையதனையு. மிழிபுடையதனையு மொப்ப விலக்குப: தீக் வன்னத்தையும் பதித வன்னத்தையும் விலக்கினமையானும், “சண்டாளன், சண்டிலன், மசான பாலகன், கள்விற்போன், பசு, பிராமணன், அக்கினி, தீக்கையுடையான், பெண்களென்னு மிவரைப் பரிசிக்கற்க” என்றமையானும், “பரிசிக்கற் பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்க” என்றமையானும், அக்கினிபோலுந் தீக்கித வன்னத்தை விலக்கியவர்தாமே, “இராசபரிக்கிரகமென்னுங் கிரியைசெய்தபின்னர் அதனைப் புகிக்க” என்றமையானும், சங்கத்தின் அத்தியைப் பாவனமென்று மனுட அத்தியை அபாவனமென்றுங் கூறினமையானும், அதற்குக் காரணங் கூறப்படாதென்க. சிவபிராணையொழித்தொழிந்த தேவர்களுக்கு நிவேதிக்கப்படுமென்னம் அப்பிராமணருடைய பசுநிவிர்த்திப் பொருட்டுபயோகப்படுக.

வைசுவதேவமென்னுங் கிரியையில் அத்தேவர் சேடத்தால் அக்கினி முதலிய தேவர்க்குப் பலியிடலாகாது. அற்றேல், -தேவர்களுக்கு நிவேதியாத அன்னத்தால் வைசுவதேவபலியிட்டி, அவர்க்கு நிவேதித்த அன்னத்தைப் புகிக்கலாமெனக் கொள்ளாமோ வெனின்; — கொள்ளாம், எண்ணை! “அசனத்துக்குரிய அன்னக்கூற்றிறாற்றானே பலியிட்டென்க” என விதிக்கப்பட்டமையின்.

முன்னொருகாலத்திற் “சிவபிரான் பிரமக்கொலைக்காகப் பரியேற்றன” என்பதை யுணரப் பெறுவார்க்கு, அது

திருவினையாடல் மாத்தினாயே யென்பது இனிது விளங்கும். சிவபிரான் பிரமன்றலையைப் பறித்தமையானன்றே அவன் றீர்க்காயுளுடையனாய்ச் சீவிக்கின்றனென்க. அது திரு வினையாட்டன்று பிராயச் சித்தமெனின்;—நாபிமுதற்சானு பரியந்தஞ் சாணவத்திரந் தரித்தல், கையிற் கபாலதுண்டந் தரித்தல், கொடி தண்டம் பிணத்தலை தரித்தல், ஏழுவீட் டிற் பலியேற்றலென விதிக்கப்பட்ட பிராயச்சித்தானுட் டானம் அவர்கட்காணப்படாமையான், அது பொருந்தா தென மறுக்க. அல்லதூஉம், காலபைரவர் செய்த பிர மகச்சிஞ்சுச் சிவபிரான் பிராயச்சித்தஞ் செய்துகோடல் செல்லாதென்க. செல்லுமேல், கற்பங்கடோறும் அவர் செய்யும் பிரமகந்தி விட்டுணுகத்தி முதலிய வற்றிற்குப் சிவ பிரான் பிராயச்சித்தஞ் செய்துகோடல் வேண்டும்; அவ் வாறு செல்லாமையின், அது திருவினையாடல் மாத்தினாயே யென்பது.

பரமேசுராகிய சிவபிரான் நேவர்கட் பசுபதித்துவம் பெற் றுக்கொண்டருளியதனையும், அவர் பயிக்கம் புருந்தருளிய தனையும் நிந்துரைக்கப் பிருகஸ்பதியும் வல்லானென்க.

இனிச் “சிவபிரான் பிரமவிட்டுணுக்களாயினர்” என்றும், “பிறவெல்லாமாயினர்” என்று மறிவிலார் அபேதபாவனை பேணுதற்கேது, பிறிதோராற்றற் பெறப்படாமையின், அத் தேவரூடைந்த இழிவை மறைத்தலொன்றோ மோகமடைத லொன்றோ இரண்டனுளொன்று திட்டமுடைத்தாதல் வே ண்டும்.

அற்றேலஃதாக; வேதத்திலாண்டாண்டுப் பிரமப்பொரு ளாகிய சிவபிரானுக்கும், உயிர்களுக்கும் அத்துவிதங் கூறிய

தென்னை யெனின்; கருடனுமாந்திரிகனுந் தம்முள் வேறு தல் வெளிப்படையாயினும், கருடோகம் பாவனை விடத்தை நீக்கன்மாத்திரைக்கே வேண்டப்படும். அதுபோலச் சிவன் சீவன் என்னும் பதார்த்தங்களிரண்டும் தம்முள் வேறென் பது தேற்றமாயினும், உயிர்களுக்கு மலநீக்கத்தின் பொருட்டு வேதத்திலத்துவித சிவோகம் பாவனைகூறப்பட்டது. இங்ஙனமாகலின், அதுகொண்டுதானே நிருபசரிதைக்கியங் கூறுதல் சாலாதென்க.

சிவபிரான் பிரமனுடைய ஐந்தாஞ் சிரசைக்கின்ளினொன்றும், பிரமனரியிருவரும் அவருடைய திருமுடியினையுந் திருவடியினையுந் தேடி யுழன்றனொன்றும், யாம் முழங்குவேம். அது மூடபுத்தியுடையார் அழுக்கறுத்தற்கேதுவாக.

சோமக்கொடிக்கு விண்விண்மாட்சிச் செனகத் துவங்கூறியது கௌணவிருத்திபற்றியாகலின், அது முக்கிய விருத்திபற்றிச் சிவபிரானையே யடையும். சிவபிரானும் விட்டுணுவும் ஒருவருக்கொருவர் செனகராயின், வரம்பு கடந்து, நாமுந் சிவபிரானாகுவம். சிபிரானு நாமாவர். பொருள்களினியல்பை மாற்றுதல் சிவபிரானுடைய ஆணைக்கு மியலாதென்க. விட்டுணுமுதலிய தேவர் போற்றிற்செனக்கருதுதல் சிவபிரானுக்குந் செயற்கரியதொன்றாகும். அது அத் திரி பத்தினியால் வேண்டப்பட்டும் அவள் கருவிற் புக்கு திக்கமாட்டாமையான் இனிது விளங்கும். விட்டுணு கருவிற் புக்குதித்தது சுவேச்சையெனின்;—கருப்பாசயத்திற் கட்டுண்டு நெடுங்காலங் கிடக்க எவனுமிச்சியானாகலின், முற்பிறவியிலீட்டிய வினைக்கீடாகவே அவற்கு இச்சை நிகழ்ந்த தென்றொழிக. அற்றேல், பாரதமுதலிய வற்றிள் விட்டுணு

வுடைய அவதாரத்தைச் சுவேச்சையென்ற தென்னையெனின்;—அது குணவாதமென்க.

சிலர் பிரமணையும் சிலர் விட்டுணுவையும், சிலர் ஏனைத் தேவர்களையுமுபாசிப்ப. அவ்வுபாசனைகள் உலகத்திற் பயன்றருவனவன்றி வீடுபேற்றினைத் தாராவாம். “ஒருவன் ஆகாயத்தை ஆடையாக்கிக்கொள்ளுமாயின், சிவபிரானை உபாசியாது, துக்கத்தினிங்கி, வீட்டினைத்தலைப்பபும்.” என்று சுவேதாச்சுவதரச் சுருதிசூறுதலின், வீடுபேற்றின் பொருட்டுச் சிவபிரானையே உபாசிக்க. உடைந்த மரக்கலம் பிறிதொரு மரக்கலத்தைக் களையடைவிக்கமாட்டாது; அதுபோலப் பிறத்திறத்துழலுந் தேவர் அவ்வாறுழலு மெம்மனோர்கருச்சரணுகமாட்டார். முயலிற் கோடும், ஆகாயத்தின்பூவும், காணலினீரும், மலடிமாட்டு மகப்பேறுமுளவாயின், ஏனைத் தேவையுபாசித்தலான் வீடுபேறுத் தலைப்படுமென்க.

தேவருடைய பலபிறப்புக்களை நோக்கும்வழி நமக்குக்கழி பேரச்சரிகழாநின்றது. ஆகலின், சிவபிரான் அப்பெற்றியவாம் பிறப்புக்களைத் திருவினையாட்டுக்கேனும் மேற்கொள்ளா தொழிக். சிவபிரான் மாட்டியாம் வேண்டிப்பெறும் பேறுதுவே. சிவபிரானை யொழித்தொழிந்த தேவரைத்துதிக்கு மறிவிலாரென்கடவர்.

சிவனடியார் திருக்கூட்டத்தையே விரும்புவேம். பிள்ளைமைப்பருவத்துஞ் சிவனடியார் திருவடிப் பொடிக்கொண்டே மீண்வினையாட்டயர்வேமுக்கு, ஆண்டாளுகிய சிவபிரானைத் துதிக்க வலியில்லையேனும், அவர் திருவருள் கொண்டே

அவனாத்துதித்தேம். அஹ்நஸ் துதித்தேமுக்கு. அஹ்யார்க்
கௌவந்த கருணை வள்ளலாகிய சிவபிரான், உபவீதம் போ
ற்றரித்தருளிய புனிதஆடையினையும், திரிபுண்டரத்தினையு
முடையராய் வெளிநின்றருளி, தம்முடைய அநுசரணைக்கொ
ண்டு பாயசான்னத்தைக் கொடுப்பித்தருளினார். அதனைப்
பெற்றுண்டு, சொப்பன சமாதியேர் என்று கருதி, யோகி
னாப்போலத் தெளிந்தேம்.

இந்நூலைப் படித்து, இகன் பொருளை உள்ளவாறுணரப்
பெறுவார்க்கு, கொள்ளற்பாலது பிறிதொன்றில்லை; அறிதரு
பாலதும் பிறிதொன்றில்லை; எல்லாப்பேறும் இதனானேயுண
ராம்.

இந்நூல் சிவபிரானுக் கோராரமாக. மக்களுக்கு வேத
சிவாகமப்பற்றை விளைக்க. பசுநூற்பற்றைக்கெடுக்க சிவபி
ரான், நிருவடிப்பற்றை வளர்க்க

சதுர்வேததாற்பரிபசங்கிரக

முற்றிற்று.

‘திரயங்கள்’ திரயமென்று படிக்கற்பாற்று.

பிரகடனபத்திரிகை.

இதுவரையில் அச்சிற்பதிப்பிக்கப்பட்ட
புத்தகங்கள்.

கத்தியருப சதுர்வேததாற்பரியசங்கிரகம்.

இராமாயணதாற்பரியசங்கிரகம்.

பாரததாற்பரியசங்கிரகம்.

முத்துக்குமாரசுவாமிதிருவருட்பா

திருச்சிற்றம்பலயமகவந்தாதி.

ஸ்ரீ.ல.ஸ்ரீ. சுப்பிரமணியதேசிகசுவாமிகளமாலே.

இனி அச்சிற்பதிப்பிக்கப்படும் புத்தகங்க

தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரநச்சினர்க்க

[யருமை]

இலக்கணவிளக்கப் பொருளதிகாரவுரை.

வெங்கைக்கோவையுரை.

நீதிநெறிவிளக்கவுரை.

கல்வளையமகவந்தாதியுரை.

காஞ்சிப்புராணவிசனம்.

சித்தாந்த சைவநெறிவிளக்கம்.

நூலெறிவிளக்கம்.

ஸ்ரீ. அரத்தந்தாசாரியசுவாமிகளச்சரித்திரம்.

ஸ்ரீ. குமாருநாபரசுவாமிகளச்சரித்திரம்.

ஸ்ரீ. சிவஞானசுவாமிகளச்சரித்திரம்.

